

دو تابعیتی ها در کمیته اقتصادی برجام چه می کنند؟

صفحه ۲

دوشنبه ۲۵ بهمن ۱۳۹۵ ■ ۱۵ جمادی الاول ۱۴۳۸ ■ ۱۳ فوریه ۲۰۱۷ ■ سال نهم ■ شماره ۲۰۹۹ ■ ۱۶ صفحه ■ ۱۰۰۰ تومان

■ ۱۱۷۸ سال و ۶۷ روز گذشت

VATAN-E-EMROOZ ■ Vol.09 ■ No.2099 ■ Mon.Feb.13, 2017 ■ ISSN:2008-2886

معجزه جوانان

صفحه ۱۴

آیت الله کعبی: حتی در زمان جنگ هم شاهد چنین وضعیتی در استان نبودیم

خوزستان غیرعادی

■ بیانیه نمایندگان مجلس در اعتراض به سوء مدیریت

در بحران قطع آب و برق ۱۱ شهر خوزستان

صفحات ۲ و ۴

تئیه های امروز

توضیحات سنگوی قوه قضائیه درباره نحوه برخورد با صاحبان فیش های نجومی

مجازات فقط بازگشت پول نیست

صفحه ۲

کمیسیون عمران از دفاعیات وزیر راه باز قانع نشد

ارسال مجدد استیضاح آخوندی به هیأت رئیسه

صفحه ۳

سنخ شناسی فیلم های جشنواره ضعیف سی و پنجم فیلم فجر

توهم سینمای امید

■ فشارهای امنیتی به پر نامه «هفت»

صفحه ۱۳

در اعتراض به تجاوز پلیس به یک جوان سیاهپوست صورت گرفت

درگیری های خشن خیابانی در پاریس

صفحه ۱۵

نگاه امروز

دولت رکود

■ امیر استکی

در شرایط کنونی، اقتصاد کشور به اذعان تقریبا همه متخصصان اقتصادی در رکود سنگینی قرار دارد و به نوعی همه بخش های اقتصادی منتظر نشسته اند اتفاق خاصی بیفتد و همه چیز را روی غلتک بیندازد و لاقول به وضعیت پیش از اعتدال بازگرداند. ناگفته نماند که در اذهان بسیاری از فعالان اقتصادی این انتظار وجود دارد که این اتفاق خاص را باید دولت رهبری کند و از طرف دولت حرکتی برای گشایش در وضع نامناسب عمده کسبوکارهای کشور صورت بگیرد. هر چند هنوز هستند عده ای که منتظر دست نامرئی آدام اسمیتی نشسته اند و معتقدند دست نامرئی بازار را متعادل خواهد کرد و رکود موجود را خواهد زدود ولی درآمدن این دست نامرئی از آستین به نظر بیش از آنچه بتوان تحمل کرد به تاخیر افتاده است و به قولی اگر از آستین درآمدنی بود تاکنون خودی نشان داده بود. در این میان می ماند دست دولت که گویا برخلاف آنچه ادعا می کند، قراری بر درآمدن و هل دادن این چرخ به گل نشسته ندارد و خب، همانطور که گفتیم حرف برای زدودن رکود دوای مفیدی نیست و عمل لازم است. دولت یازدهم برخلاف پرسنزی که برای خود تعریف می کند، یک دولت نخیه گرای متمایل به توسعه نیست، بلکه به نظر نگارنده به رغم تصور رایج یک دولت الیگارشیک کلاسیک است. دولتی که یکی از ویژگی های اصلی آن برقرار کردن یکی ارتباط یکطرفه قوی با بدنه جامعه است؛ نگاهی مانده در اعصار گذشته که امر سیاسی حکمفرماست و از بالا به پایین اعمال می شود و اقتدارگرایی در آن نقل اصلی گفتمانی است. ارتباط یکسویه ای که از کانال تلاش دولت یازدهم برای منباخشی به شرایط مطلوب برساختی خود آن، میسر شده است. ویژگی این نوع دولت ها این است که اولاً عموم مردم را به بهانه تخصصی و پیچیده بودن مسائل از کانال مطالبه گری کنار می گذارند و دوم اینکه تصور جامعه از وضعیت مطلوب را منحصر به آنچه خود تبیین می کنند، می گردانند. طبیعتا این وضعیت مطلوب باید نشانه های کوچکی در سطح جامعه داشته باشد تا با تمرکز و مانور روی آنها بتوان شرایط مطلوب برساخته شده توسط دولت را به خورد مردم داد و در دولت یازدهم این نشانه ها عمدتا در نرخ تورم خلاصه می شود. ادامه در صفحه ۵

زهر طباخی: اخیرا محمود

یادداشت امروز

واعظی، وزیر ارتباطات در

حاشیه اختلافات جدی ایجاد شده میان صاحبان کسبو کارهای ملی اعم از بازاریان سنتی و استارتاپ ها با فعالیت انحصاری شرکت های چندملیتی، در اظهار نظری ضدحاکمیتی، صورت مساله را تغییر داده و گفته است: «کنون که نگاه مجلس و جامعه به حوزه ICT تغییر کرده، نباید با کسبو کارهای جدید در حوزه فناوری ارتباطات مخالفت شود که این مخالفت جامعه را به عقب می راند».

سوالی که بلافاصله پس از شنیدن این جملات در اذهان مخالفان اشتغال بازار توسط شرکت های چندملیتی آمریکایی، انگلیسی و ... و حرکت پرشتاب دولت در تضعیف بازاریان برابر این هجمه سنگین به استقلال اقتصادی ایران ایجاد می شود، این است: دقیقا چه کسانی با «سفارش آنلاین کالا و خدمات» یا تبدیل مشاغل سنتی به مدل به روز شده آن مخالفت کرده اند؟!

آیا کسی در برابر انحصار شرکت چندملیتی MTN که با ۲ برند، بازار حمل و نقل پایتخت را به انحصار خود درآورده یا سایر موارد نفوذ اقتصادی، تاکید بر سنتی باقی ماندن شیوه سفارش «تاکسی» کرده است؟!

آیا کسی تاکنون با «سفارش آنلاین کالا و خدمات» در ایران مخالفت کرده است؟! البته که نه! ما مخالف رقابت نابرابر در بازار با دلایلی دولت برای خارجی ها هستیم. طبیعی است نتیجه این تقلب تجاری حرفه ای، ورشکستگی استارتاپ های بومی و برقراری سلطه شرکت های چندملیتی در بازار است. در توجیه نیز بسادگی می گویند: ۹۰ درصد استارتاپ ها در جذب سرمایه ناموفق هستند و ورشکست می شوند و این اجتناب ناپذیر است اما پاسخ نمی دهند که دقیقا کدام شرکت ایرانی قابلیت رقابت با MTN یا گوگل را دارد؟

■ زهر شیرین!

شرکت های چندملیتی برای جلب نظر مثبت مردم نسبت به حضور خود در بازار، مزیت هایی همچون شکستن قیمت کالا و خدمات به شکل غیرقابل رقابت توسط کسبو کارهای محلی، افزایش برخلاف آنچه در کشورمان تبلیغ می شود، حضور شرکت های چندملیتی تحت عنوان «سرمایه گذار خارجی» به معنای ورود فرشته های پولدار اروپایی یا آمریکایی نیست که سرمایه خود را با مهربانی در اختیار صاحبان ایده و فارغ التحصیلان ایرانی در استارتاپ های نوپا قرار می دهند تا آنها توانگر شده و کسبو کار خود را گسترش دهند. مرور تجربه نخستین دوره استارتاپ های ایرانی تبدیل شده به کسبو کارهای بزرگ نیز موید همین واقعیت است. همچون تجربه تلخ اجرایی شده در ترکیه و برزیل و اردن و سعودی و آذربایجان، کسبو کارهایی که پیش تر برخی به عنوان نتیجه

جنگ بازار و استارتاپ های وطنی با غول های خارجی

رقابت نابرابر؛ بفروش یا بمیر!

ثمرات مدیریتی خود به آنها می بالیدند، اکنون در ید اختیار ایرانی ها نیستند و مالکیت آنها با دلایلی عوامل فعال در ۴ شتاب دهنده آمریکایی - انگلیسی ابتدا به شرکت های واسط بی نام و نشان و سپس به چندملیتی های شهیر منتقل شده است! البته همیشه حفظ گروهی از عوامل با تابعیت چندگانه و مسلط به زبان محلی به عنوان «رهبران تغییر» در دستور کار بوده، چرا که دوره استعمار با واردات «مدیر خارجی» به جوامع سنتی و ایجاد حساسیت و مقاومت سپری شده است. پس حتی حضور مدیران سابق برخی استارتاپ های ایرانی در راس کار، پس از واگذاری سهام به چندملیتی ها را نیز به عنوان بخشی دیگر از پروژه نفوذ برای حفظ جذابیت موضوع حضور خارجی ها در بدنه اقتصاد کشور باید جدی گرفت. راز مقاومت این افراد برای اعتراض به واگذاری سهام شرکت به خارجی ها نیز در حفظ موقعیت مذکور است اگر نه مطابق تبلیغات پیش از این، «جذب فرشتگان سرمایه گذار» مساله بدی نیست و نیاز به کتمان ندارد!

با این احتساب بدیهی ترین نتیجه شراکت دلالان دولتی و چندملیتی ها در اداره بازار، انتقال مدیریت چرخه های اشتغال و ثروت افزایی به عنوان حوزهای کاملا حاکمیتی به خارجی هاست. اما آیا این نهایت مشکلات حاصل از خروج مالکیت بخش های مهمی از بازار ملی و انتقال آن به شرکت های چندملیتی است؟ شرکت های چندملیتی در جهان کنونی اعضا و اجزای تشکیل دهنده کارتل های چندملیتی هستند که می توانند دولت را بسادگی در برزیل، ترکیه یا ونزوئلا با دستکاری سهم خود در بازار داخلی سرنگون یا تقویت کرده و بحران های اقتصادی به واسطه تعطیلی یک شعبه از شرکت های خدمات رسان خود ایجاد کنند.

■ قوانین حقوق رقابت

اما آیا در کشورهای توسعه یافته نیز شرایط به همین منوال است؟ یعنی دولت ها به واسطه تقسیم ثمرات مدیریتی خود به آنها می بالیدند، اکنون در ید اختیار ایرانی ها نیستند و مالکیت آنها با دلایلی عوامل فعال در ۴ شتاب دهنده آمریکایی - انگلیسی ابتدا به شرکت های واسط بی نام و نشان و سپس به چندملیتی های شهیر منتقل شده است! البته همیشه حفظ گروهی از عوامل با تابعیت چندگانه و مسلط به زبان محلی به عنوان «رهبران تغییر» در دستور کار بوده، چرا که دوره استعمار با واردات «مدیر خارجی» به جوامع سنتی و ایجاد حساسیت و مقاومت سپری شده است. پس حتی حضور مدیران سابق برخی استارتاپ های ایرانی در راس کار، پس از واگذاری سهام به چندملیتی ها را نیز به عنوان بخشی دیگر از پروژه نفوذ برای حفظ جذابیت موضوع حضور خارجی ها در بدنه اقتصاد کشور باید جدی گرفت. راز مقاومت این افراد برای اعتراض به واگذاری سهام شرکت به خارجی ها نیز در حفظ موقعیت مذکور است اگر نه مطابق تبلیغات پیش از این، «جذب فرشتگان سرمایه گذار» مساله بدی نیست و نیاز به کتمان ندارد!

حاکمیت با مالکان شرکت های چندملیتی تضعیف شده و مدیریت خود بر بازار را از دست می دهند؟ مهم ترین تفاوت میان کشورهای پیشرفته و سایرین نحوه «قانون گذاری و اعمال حاکمیت» است. اگر در ایران پس از انقلاب اسلامی در دوره پسابرجام بتازگی متوجه مخاطرات رشد و گسترش دایره حاکمیتی شرکت های چندملیتی شده ایم، باید بدانیم در آمریکا نخستین قوانین ضد تراست یا محدود کننده کسبو کار های انحصاری، در سال ۱۸۹۰ یعنی قریب به ۱۳۰ سال پیش تصویب شد. قانون ضد تراست شرم ن برای جلوگیری از تبانی و توطئه و محدودیت تجارت میان دولت ها یا تجارت خارجی و منع انحصار به تصویب رسید و ۲۴ سال پس از آن نیز قانون کلایتون از تصویب کنگره ایالات متحده گذشت که هدف از آن جلوگیری از تبانی مؤسسه های مسلط بر هر صنعت بود و مطابق آن تبعیض در قیمت ها، قید موادی مغایر با قانون در قراردادها، به هم پیوستن هیات رئیسه شرکت ها و نگهداری سهم یک مؤسسه از سوی دیگری هنگامی که این کار از رقابت بکاهد، ممنوع است. اینها مواردی است که در عملکرد همه شرکت های مجموعه باند نمازی و سایر دلالان شبه دولتی که به نیابت از وزارت خزانه داری آمریکا و وزارت تجارت انگلیس، استارتاپ های ایرانی و سایر کسبو کارهای فناوری را برای غول های چندملیتی می خرند، به وفور دیده می شود.

در کشور های توسعه یافته حاکمیت برای مقابله با مهندسی بازار، قوانینی همچون «حقوق رقابت» و «قانون ضد تراست» را به کار می گیرد تا مثلا یک شرکت چینی وارد بازار انگلیس نشود و ده ها کسبو کار فناوری بریتانیایی را یکجا ورشکسته کند و رگولاتوری بازار و چرخه اشتغال را در دست بگیرد. با قانون گذاری پیش از توسعه، دولت این اختیار را می یابد که از حضور شرکت های دلالی به عنوان واسط چندملیتی ها برای ایجاد انحصار در بازار و مفت خردن کسبو کار های محلی جلوگیری و حقوق رقابت عادلانه در بازار را اعمال کند.

البته مروری بر وضعیت فعلی آمریکا در دوره پساترامپ نشان از آن دارد که به محض خروج برنامه سیاست خارجی ملی از حوزه میل و اختیار غول های چندملیتی، خطر حتی اتحاد ایالت های تشکیل دهنده آمریکای واحد را نیز تهدید می کند! ■ ملت پیشمرگ دولت

رصد تحولات در فضای پسابرجام حکایت از آن دارد که یک لابی سیاسی به شکلی کاملا آگاهانه در حوزه هایی همچون ارتباطات، فناوری، نفت، منابع طبیعی و محیط زیست و صنایع، دلالی برای شرکت های چندملیتی را در پیش گرفته تا به واسطه پیشکش حق شراکت در اعمال حاکمیت بر بازار ملی ایران، دوام برجام و حیات سیاسی غربگرایان را بیمه کند. این خطرناک ترین نقشه سیاسی است که وزارت خزانه داری آمریکا پس از «بی اعتباری نظام تحریم ها» در دوره خود کفایی، علیه بدنه مستقل، فناوری و کارآفرین اقتصاد ایرانی طراحی کرد. هدف ورشکسته کردن اقتصاد ایران با نفوذ در داخل کشور و کنار زدن مردان و زنان ایرانی در میانه رقابتی نابرابر با غول های وارداتی تحت حمایت دولت است. دقیقا به همین دلیل است که دوباره نام دلالان مرتبط خانواده نمازی به عنوان راهنمایان سلطه گذار شرکت های چندملیتی در حوزه استارتاپ ها و شرکت های دانش بنیان، طنین انداز شده است.

در این رقابت انحصار گرایانه نابرابر جز ۲۰ درصد تخفیف اختیار کردن «تاکسی آنلاین» اقتصاد ایرانی موارد دیگری نیز کاسب می شود! این عرصه ای است که در آن صاحبان مشاغل و کارفرمایان ایرانی پس از ورشکستگی به «راننده تاکسی» شرکت های خارجی تبدیل و ایده پردازان صاحب کسبو کار های نوپا «تامیید» از رقابت با گوگل، مایکروسافت، MTN، نسپرس، شل و... ناگزیر از فروش تجارت خود به رقبای خارجی برای جلوگیری از ورشکستگی می شوند. این درگیری میان کسبو کار های سنتی و استارتاپ ها نیست... بلکه شاهد جنگی نابرابر بین بدنه بازار ایران اعم از سنتی ها و فناوران با شرکت های چندملیتی پشت پرده هستیم.

پیامک خوانندگان

۱۰۰۰۲۳۳۱